

tanter for det fremstredne Landbrug, skal jeg tillade mig at fremhæve Njendsgjerninger, som staa i Forbindelse med dette. Jeg har her i Haanden en Fortegnelse over de afgaaede Kandidater fra den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole i et længere Tidsrum af dens Bestaaen. Naar jeg gaar denne Liste igjennem, hvor jeg savner, hvad jeg vilde sætte megen Pris paa, Oplysning om, hvilken Fordommelse de Mennesker have havt, som have benyttet den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, finder jeg ikke saa, som høre til Rødding og Åstov Folkehøjskolars Læringer, og mellem dem finder jeg Udskillige, der som Mænd have havt en betydelig Gjærning, enten det saa gjaldt om at udvilde Kundskab til Landbrugsvidenskaben eller til at udbrede Oplysning derom i videre Kredse. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at vi have havt, især i Tredserne og Begyndelsen af Halvfjerdsjerne en Række af Elever, som benyttede Undervisningen i Dyrlægkundskaben, og de have næsten Alle sammen, paa en Enkelt nær, siden virket paa Folkehøjskolerne, hvilket er Tegn paa, at de have faaet Njærighed til de Anstalter, hvor de have faaet deres første Undervisning og have ønsket at tjene den samme Gjærning senere. Mellem disse paa Landbohøjskolen uddannede Veterinærer, som vare gamle Folkehøjskoleelever, vare to, der have vundet et saadant Navn, at jeg kan nævne dem. Den ene Mand, som siden var min Medlærer i mange Aar, var Rasmus Fenger, som har staaet i Spidsen for Ledelsen af Agerbruget under Sufferfabrikerne paa Thy i en længere Aarrække. Den Anden var en Mand, som jeg er sikker paa — saa sikker som man kan være det paa Noget af den Slags — ikke vilde være kommen frem til Veterinærskolen og der have skaffet sig en ualmindelig stor Dydighed, hvis vi ikke havde givet ham Stødet dertil. Denne Mand var Sønderjyden Peder Jesen, som tog Veterinærexamen, og som efter at have været Lærer paa Lyngby Landbohøjskole blev Landhusholdningssekskabets Konsulent i Husdyrbrug. Efter Alt, hvad jeg veed, gjorde han i den Grad Gyldest paa denne Plads, at det medførte en almindelig Sorg mellem Landmændene, da han altfor tidlig blev bortkaldt ved Døden. Jeg har derfor en Formodning om, at naar Skolerne kunne henvise til den Slags Elever, er det et Vidnesbyrd om, at de have dog udrettet Noget ogsaa i Kundskabsretning. Hvis jeg nu vil gaa over til dem, som have taget Landbrugs-kandidatexamen, kan jeg mellem dem fremhæve, at der er en hel Række af Landbrugsstoler, saasom Faurbogaard, Dalum og Ladelundgaard, hvor Lærer-

pladserne ere besatte med vore gamle Læringer, og ved Siden af dem, der have faaet deres første Uddannelse hos os, kan der nævnes paa andre mindre Landbohøjskoler — man kan gaa fra den ene til den anden — Mennesker, som tidligere have været paa Folkehøjskolen. De to gamle berømtede Lærere paa Tune Landbohøjskole ere gamle Hindholm-elever, en Lærer paa Dalum er en gammel Thestrupeløv, og en af de Landbrugs-kandidater, som ere knyttede til vor Skole og forøvrigt paa anden Maade som Konsulent Nielsens Assistent har en betydelig Virksomhed i Landbrugets Tjeneste, er tidligere Elev af Ballekilde Skole. Ved Siden af alle dem kan jeg fremhæve, at der er Forskjellige af Docent Fjords Assistenten, som ere gamle Folkehøjskoleelever. To af dem, der nu ere i Virksomhed som saadanne, høre til mine Læringer fra Åstov Folkehøjskole. Jeg er ganske sikker paa, at, hvis man vilde spørge om det rationelle Agerbrugs Fremskridt her i Landet, vilde man komme til den Slutning, at en stor Del af dem, der bære denne Fremtid, netop ere Læringer fra Folkehøjskolerne. Der ere allerede blevet paaberaabt de Vidnesbyrd, som Tesdorpf og Buus have afgivet, men jeg kan ogsaa nævne, at en Svensker, som rejste om her i Landet for at undersøge Agerbruget, afgav den udtrykkelige Erklæring, at, hver Gang han saa en god Stald, eller i det Hele taget fik Indtryk af et dygtigt Agerbrug, saa fik han, naar han senere kom ind i Huset, saa godt som altid at vide, at her boede en tidligere Lærling af en Folkehøjskole, og at hans Hustru ogsaa havde været paa Folkehøjskole. Paa de Egne, hvor Meieridriften er i god Gjænge, vil man finde gamle Højskoleelever, som have sat Andelsmeierierne paa Venene, og ligeledes vil man finde gamle Højskoleelever, der gjøre Tjeneste som Meierister. I de Egne, hvor Koedyrkingen er i god Gang, vil man ogsaa finde gamle Højskoleelever, hvad enten det saa gjælder Dyrkingen af Foderroer, Sufferroer eller Citonrødder. Vil man se paa, hvad der i de sidste Dage dukker saa stærkt op, Husdyravlforeninger, saa vil det Samme gjentage sig. Jeg er altsaa overbevist om, at, dersom man ligesom kunde tage hele den Kreds af unge driftige Landmænd bort, som have faaet Stødet til deres Virksomhed ved at gaa paa Folkehøjskoler, saa vilde det efterlade et stort tomt Rum. Naar jeg da spørger om, hvad disse Mennesker have lært, saa vil jeg ikke sige, at det særlig er agronomiske Kundskaber; Skolerne i Rødding og Åstov have f. Ex. aldrig givet sig ud for at være egentlige Landbrugsstoler; men det tror jeg,